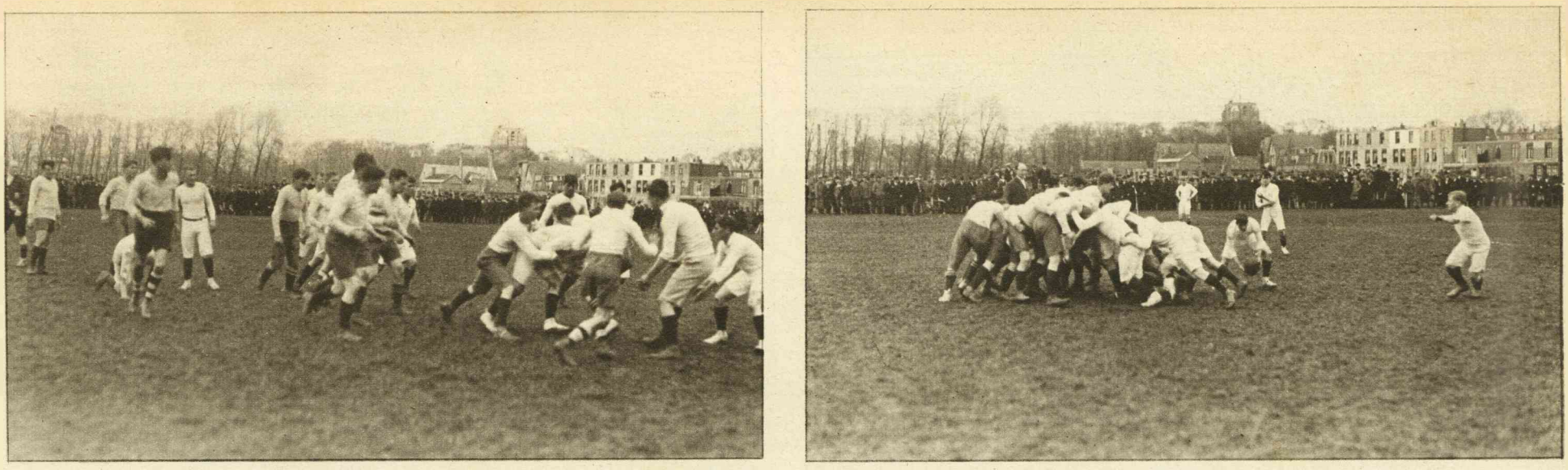

EEN RUGBY-WEDSTRIJD TE LEEUWARDEN.
Verleden week had te Leeuwarden een rugby-football wedstrijd plaats tusschen Engelsche geïnterneerden. Hierboven een tweetal aardige kiekjes van deze match.

het slootje gevallen, dat de achterste grens van het tuintje uitmaakte, dan wierp hij het dier takjes en stroojes of wel blaadjes toe, waaraan het zich kon vastklemmen, of wel hij stak een stokje in het water en haalde 't daaraan op, om 't in het warme gras te drogen te leggen. Dikwijls gunde hij zich geen tijd om te eten, bevreesd als hij was dat in die weinige oogenblikken een van zijn vrienden in de sloot zou verdrinken of wel op een andere wijze om 't leven komen.

Door zijn intiemen omgang met dieren en planten, had hij — hoe jong ook — zich bepaalde ideeën omtrent de natuur en de menschen gevormd en een vergelijking was niet ten voordeele van de laatsten uitgevallen. Wel had hij weinig menschen leeren kennen, maar hij had van vader soms dit en van moeder dat gehoord en hij was tot de conclusie gekomen, dat men de menschen doorgaans niet vertrouwen kon en dat kon hij de bijen en de vliegen en vlinders wèl.

Na lange en ernstige overpeinzing waren vader en moeder Jacobs eindelijk tot het besluit gekomen, dat het beter was Vlammetje naar school te doen.

Hij was het laatste jaar redelijk gezond geweest en aan het vergroeide rugje viel toch niets meer te verhelpen, hoe oud hij ook werd.

Toen men Vlammetje van het voornemen kennis gaf, toonde hij er zich lang niet mee ingenomen. Hij had nu eenmaal een onaangenamen indruk van meester Slijring gekregen, schoon hij den man maar eens gezien had, toen zijn moeder 'm op hem opmerkzaam had gemaakt, met de woorden: „dat is de meester, bij wien je later op school moet gaan."

Het was nu eenmaal bepaald, dat Vlammetje op de schoolbank plaats zou nemen en met een berusting en een gelatenheid welke men bij grooteren vaak tevergeefs zoekt, schikte hij zich in zijn lot.

* * *

Toen Vlammetje's moeder hem dien eersten Maandagmorgen naar school bracht, stopte zij hem bij 't verlaten aan de deur een drietal boterhammen in de handen, welke zij zorgvuldig in een grauw papier gewikkeld onder haar boezelaar had verborgen gehouden.

Zij kuste hem daarna goedendag en vermaande hem voor de zooveelste maal toch vooral vlijtig te leeren en goed op te passen.

Toen zijn moeder hem verlaten had en de kleine jongen de breede gang overgeloopen was, die naar het schoollokaal leidde, opende hij de matglazen deur zoo voorzichtig mogelijk en stak het, door het grijze mutsje gedekte hoofd naar binnen. Het ongeluk wilde, dat meester Slijring juist bezig was het gebed uit te spreken, het gewone gebed, dat altijd hetzelfde was en waarin alleen maar het woord morgen in middag en middag in morgen werd veranderd. Door het piepen der deur werd de aandacht van het grootste deel der leerlingen op het grijze mutsje gevestigd en op het verwonderd vragende gezichtje, dat er onder stak.

Ook meester Slijring richtte de oogen op den kleinen jongen, die, zich ontdekt wanende, met stoute stappen naar voren

H. M. DE KONINGIN
de verleden week te Ede gehouden manoeuvres van ons leger bijwonend. *(V.F.B.)*

trad, de muts van 't hoofd nam en met eenige aarzeling in de stem uitbracht: „Goeden morgen, meester, goeden morgen, kinderen, hier ben ik!", waarop de gansche school in luid gelach uitbarstte. Meester Slijring, die de vrome stemming, waarin hij gehoopt had de lieve jeugd te brengen, zoo wreed zag verstoord, wierp Vlammetje een vernietigenden blik toe, tikte met het leilijstje, dat voor hem lag, op de bank, en zei: „We zullen verder gaan!"

En hij ging verder, alsof er niets was voorgevallen; doch hier en daar hoorde men nog zacht grinniken en fluisteren. Vlammetje stond daar als een terdoodverwezene. Hij draaide zijn mutsje tusschen de vingers rond en durfde niet op te kijken. Hij begreep dat hij een onvergeeflijke domheid had begaan en al de verschrikkingen van de schoolmeesterlijke plak waarvan vader, die er blijkbaar dikwijls kennis mee had gemaakt, hem wel eens verteld had, rezen voor zijn verbeelding op. Hij zag de door de vuile manchet half bedekte hand van meester Slijring, waaraan een viertal gouden ringen blonken, reeds opgeheven om hem te straffen voor het vergrijp, waaraan hij zich had schuldig gemaakt, hij voelde diezelfde hand al met kracht op zijn rechterwang komen, hij . . . . maar daar opende de gevreesde op eenmaal den mond en 't klonk hem tegen:

„Hoe heet je?"

't Was of hij door den grond zou zinken. De stem stokte hem in de keel.

„Ik heet . . . ."

„Nou, je weet je naam toch wel?"

„Vlammetje, meester."

En weer schaterlachten de jongens en keek meester hem aan alsof hij een moord begaan had en het slachtoffer onder een der schoolbanken had verstopt.

„Vlammetje? Ben je gek?"

Dat was al een tweede domheid, die hij beging. Hij zag 't wel: hij was voor de menschenmaatschappij niet geschikt en dat deed hem de tranen in de oogen springen. Hij voelde zich alleen, gansch alleen en nameloos ongelukkig.

„Zeg," en meester Slijring trok hem aan 't oor, zóó hard, dat hij 't wel uit had kunnen schreeuwen, „zeg, kom jij hier ons een beetje voor den gek houden? Dat heet Vlammetje! Neen, ezel, stommerik, bengel moest je heeten!"

„Ik heet Fritsje Jacobs, meester!" bracht hij eindelijk snikkende uit.

„Hoe oud ben je?"

„Zeven jaar, meester."

Zijn moeder had hem geleerd altijd met twee woorden te spreken, en dat vergat hij ook nu niet in zijn hevigste droefheid.

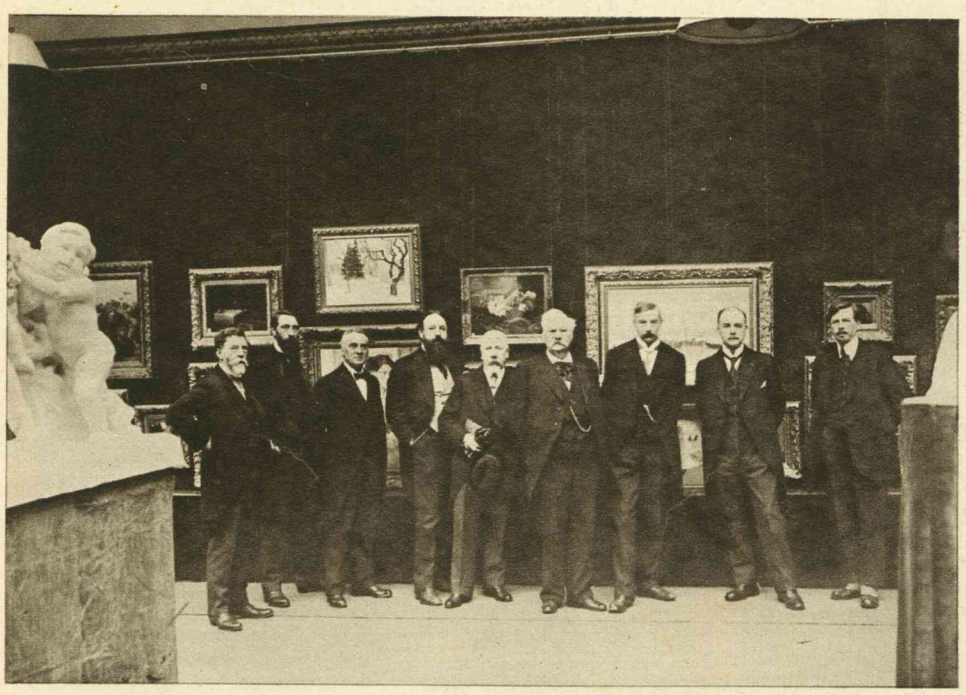
„Zeven jaar! Zoo! En ken je al wat?"

Hij wist niet of hij ja of neen moest zeggen. De vraag was zoo vreeslijk onbepaald. Hij zou maar zeggen, dat hij niets kende, want hij was doodsbang een nieuwe domheid te begaan.

„Neen, meester."

„Nou, dan moet je maar naar den ondermeester."

En bij den ondermeester beviel 't den kleinen jongen al

NATIONALE STEUNTENTOONSTELLING VOOR BEELDENDE KUNSTENAREN. *(foto's Wolf)*
Links: De officieele opening van de Nationale Steuntentoonstelling voor Beeldende Kunstenaren te Rotterdam, door den burgemeester. V. l. n. r.: Ferd. G. Oldervelt; G. Altmann; J. H. Weyns; Huib Luns; v. d. Schilden; Dr. v. Moll; H. A. van Oosterzee; Mr. A. R. Zimmerman, burgemeester; E. R. D. Schaap, voorzitter van St. Lucas, A'dam. *Rechts:* Een hoekje der expositie.